

[Finansministeren.]

Det er det, der står i lovforslagets § 1, punkt 2, om en ændring af skattemoderationen for skatteklasse B. Jeg vil gerne her oplyse, at efter den gældende lov opnår samtlige bryggerier, der brygger dette øl, en skattemoderation. Denne skattemoderation udgør for hvert bryggeri maksimalt 7 000 kr. om året. Det er sådan, at indført øl ikke opnår denne skattemoderation, men må betale den i loven fastsatte ølafgift fuldt ud. En sådan forskelsbehandling af dansk øl og indførte varer er ikke tilladt efter de bestemmelser, vi har i vor EFTA-konvention i dens art. 6, og derfor må vi ændre denne regel og gøre det senest den 1. januar 1962. Vi har derfor fundet det rimeligt, at man tog denne ændring med her. Den er ikke af større omfang. Som jeg sagde før, kan moderationen maksimalt andrage 7 000 kr., og så vidt jeg forstår, har det ærede medlem ret i, at det kun har nogen praktisk betydning for et par bryggerier.

Endelig er der et par enkelte problemer, jeg også gerne vil sige et par ord om. Man har talt så meget om de store skattestigninger. Jeg tror, det navnlig var det ærede medlem hr. Weikop, der var inde på, at skatterne ustandseligt stiger. Det ærede medlem brugte udtrykket: hvad har den lille mand gjort, som nu skal have disse skatter, som nu skal bløde igen? Jeg tror også, at det ærede medlem hr. Alfred Bøgh var inde på nogle af de samme tanker, selv om det blev sagt på en pæner måde, end det ærede medlem hr. Weikop fik det sagt. Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh sagde noget om, at vi øgede skatternes andel af indkomststigningen; jeg tror, det var det udtryk, det ærede medlem brugte.

Jeg vil gøre opmærksom på, at skatternes andel af indkomststigningen ikke er stigende, men tværtimod for tiden bliver mindre og mindre. Nu har man talt om skattestigningerne igennem de sidste fire-fem år, men først når vi ser på skatternes og afgifternes samlede størrelse i forhold til nationalindkomsten, har man det rigtige forhold mellem skattebyrden og skatteevnen hos befolkningen, og dér er det sådan, at skatter og afgifter for året 1960-61, der var det sidste, man har opgjort, ligger imellem 27 og 28 pct., medens det året før var over 28 pct. Når man får tallene for indeværende

år, tror jeg man vil gøre den erfaring, at nationalindkomsten stiger og er steget langt, langt stærkere, end skatter og afgifter er steget, og det betyder, at befolkningen af denne indkomststigning stadig har kunnet bevare mere end 70 pct. til sit eget forbrug, medens samfundet administrerer mindre end 30 pct., og for tiden er denne procent endda dalende.

Når man taler om de store udgiftsstigninger og de store skattestigninger, må man naturligvis også se dette på baggrund af, at befolkningens indtægter stiger så stærkt, som de gør, og at velstanden stiger fra år til år, og dette har ikke mindst været tilfældet i det sidste par år. Derved opstår der et naturligt krav om, at de udgifter, som samfundet må afholde, det gælder ikke mindst vore sociale udgifter, også viser en stigende tendens. Dette krav må vi tilgodese, men jeg nævner det som baggrund for de udtalelser, jeg vil fremsætte om min stilling til besparelser og begunstiggelse af den private opsparing.

Jeg har ved lovforslagenes fremsættelse sagt, at jeg ikke har så stor en tiltro til, at der er mulighed for besparelser i de offentlige udgifter. Det skal ikke forstås således — og det mener jeg heller ikke de ærede ordførere har gjort — at jeg nærer modvilje mod at finde frem til besparelser også i de offentlige udgifter, men jeg vil gøre opmærksom på, at der såvel i ministeriet som i regeringen, specielt i finansministeriet og også i folketingets finansudvalg, til daglig gøres et energisk arbejde for at holde udgifterne inden for rimelige rammer. Dette arbejde gøres efter min mening så godt, at man ikke kan forlange, at jeg i dag skal komme og sige, at vi har de og de forslag til besparelser, når man ikke hidtil har kunnet finde frem til sådanne, hverken inden for regeringen eller inden for finansudvalget. Jeg vil yderligere sige, at selv om vi ved forhandlinger og samarbejde om disse besparelser kan finde frem til noget — og dér vil jeg være meget lydhør over for, hvad man hos oppositionen kan møde frem med af virkelige besparelsesforslag — må man se dette på baggrund af, at det offentliges udgifter — trods alt, hvad vi kan finde af besparelser — stadig vil stige både nu og i fremtiden i kraft af en række af de sociale og kulturelle udgifter